

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku K.G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 listopada 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 marca 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 marca 2016 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) zmienił, na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W., wyrok Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 7 maja 2015 r. i oddalił odwołanie wnioskodawczynie K.G. od decyzji organu rentowego z dnia 8 stycznia 2015 r., odmawiającej przeliczenia emerytury na podstawie art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm. dalej ustawa emerytalna).

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawczynie, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 55 w związku z art. 26 ustawy emerytalnej przez ich błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że art. 55 tej ustawy obejmuje wyłącznie ubezpieczonych spełniających

warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej, którzy wystąpili o przyznanie emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego po raz pierwszy po 2008 r.

Wskazując na powyższe pełnomocnik wnioskodawczynie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na potrzebę wykładni art. 55 ustawy emerytalnej, podając w uzasadnieniu, że z treści tego przepisu jak i uchwały Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., II UZP 4/13 (OSNP 2013 nr 21-12, poz. 257), oraz wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2014 r., I UK 345/13 (niepublikowany), nie wynika, że ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r. przysługuje prawo do obliczania wysokości emerytury na podstawie art. 26 pod warunkiem wystąpienia o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 ustawy po raz pierwszy po dniu 31 grudnia 2008 r. Taką, nieuprawnioną zdaniem wnioskodawczynie, wykładnię przepisu art. 55 ustawy emerytalnej zastosował Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 lipca 2015 r., II UK 217/14 (OSNP 2017 nr 5, poz. 61).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu cytowanego przepisu uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością, którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz

przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienia: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11, z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, LEX nr 180841). W sytuacji gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest potrzeba wykładni przepisów prawa, konieczne jest określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Wypada również dodać, że podobnie jak w przypadku gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest występujące w sprawie zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), nie zachodzi ona, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, brak nadto okoliczności uzasadniających zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNAPIUS – wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5).

Kwestie wskazywane jako zagadnienie wywołujące potrzebę wykładni zostały już rozstrzygnięte w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W kontestowanym przez skarżącego wyroku z dnia 8 lipca 2015 r., II UK 217/14, Sąd Najwyższy trafnie stwierdził, że z możliwości obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, nie mogą korzystać ubezpieczeni urodzeni przed dniem 1 stycznia 1949 r., także kontynuujący ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w art. 27 ustawy wieku emerytalnego, którym przyznane zostały emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (art. 27 ustawy) przed końcem 2008 r. w wysokościach obliczonych według dotychczasowych zasad. Skoro wnioskodawczyni wniosek o prawo do emerytury w związku z osiągnięciem wieku złożyła po raz pierwszy w grudniu 2005 r., to nie ma uprawnienia do skorzystania z możliwości obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 55 ustawy emerytalnej. Stanowisko to zostało potwierdzone także w wyroku z dnia 31 stycznia 2017 r., II UK 652/15 (niepublikowany), w którym wskazano, że „zastosowanie art. 55 ustawy zależy od

złożenia pierwszego wniosku o emeryturę tzw. ustawową na podstawie art. 27 ustawy po dniu 31 grudnia 2008 r.

Gdy więc, wbrew twierdzeniom wniosku, w sprawie nie wykazano potrzeby wykładni art. 55 ustawy emerytalnej, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

as